

«Ο Κ. ΠΟΝΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΕΝΟΧΛΗΣΗ»

Στὸ θέατρο «Βρετιάνια» κι' ἀπ' τὸ θέατρο
ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ ΑΝΔΡΕΑΔΗ

Θάταν ἄδικο νὰ πῆς πὺς ἡ ἀπόφαση τοῦ «Ἐλεύθερου Καλλιτεχνικοῦ Ὄργανισμοῦ» ν' ἀνεβάσῃ τὴν κωμῶδια τοῦ Ζωρζ Μπερ «Ὁ κ. Πόνς δὲν θέλει νὰ ἐνοχλήσῃ» ἦταν ἄτυχη. Ὅχι. Γιατί ἂν τὸ ἐργάκι αὐτὸ δὲν λέει οὐσιαστικὰ τιποτ' ἀπολύτως δὲν εἶναι ὅμως καὶ κακό. Ἀπλούστατα πρόκειται γιὰ ἓνα χαριτωμένο σκηنيκὸ παιχνίδι, πού χαρίζει πραγματικὰ τὶς δυὸ εὐχάριστες ὥρες πού ζητᾷ τὸ σημερινὸ θεατριζόμενον κοινόν.

Ἐπίσης θάταν ἄδικο νὰ μὴν ἀναγνωρίσῃς σημαντικὰ προτερήματα, ὅπως ἡ ἀρκετὰ πρωτότυπη ὑπόθεσις κι' ὁ κομψότατος διάλογος. Καὶ τὰ διάφορα «ἀστεῖα» εἶναι λεπτοῦ γούστου καὶ κάθε ἄλλο παρά σ' ἀγανακτοῦν. Εἶπαμε, πρόκειται γιὰ ἓνα χαριτωμένο σκηنيκὸ παιχνίδι. Καὶ νά, με δυὸ λόγια, ἡ ὑπόθεσίς του: Κάποιο ἀντρώγυνο (Κατερίνα—Γιαννίδης) ζεῖ ἀπὸ 5 χρόνια μιὰν ἡσυχὴ καὶ μονιασμένην ζωὴν. Στὸ ἴδιο ἐξοχικὸ σπίτι μένει κι' ἡ ἀνεψιά του κυρίου (ἡ δὲς Θάλεια Καλλιγᾶ) πού εἶναι ἐρωτευμένη με κάποιον νεαρὸ ζωγράφο, με τὸν ὁποῖον ὅμως ὁ θεῖος τῆς δὲν

δέχεται με κανένα λόγο νὰ τὴν παντρεύῃ. Μιὰ μέρα καταφθάνει κάποιος κ. Πόνς, πού ἀποκαλύπτει ὅτι ὁ πρῶτος σύζυγος τῆς κυρίας δὲν πέθανε ὅπως νόμιζαν σ' ἓνα ταξίδι του στὴν Ἰνδοκίνα. Φυσικὰ ἀναστατώνονται ὅλοι, γιατί ἔτσι ἡ κυρία εἶναι... δίγαμος! Ἀλλὰ ὄχι! Γιατί σὲ λίγο ξανάρχεται ὁ ἀφηρημένος κ. Πόνς γιὰ νὰ συμπληρώσῃ πὺς ναι μὲν ὁ πρῶτος σύζυγος τῆς κυρίας δὲν εἶχε πεθάνει πρὶν ἀπὸ 6 χρόνια, ἀλλὰ μόλις πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες. Τὰ πράγματα διορθώνονται βέβαια κάπως. Κάπως γιατί στὴν περίπτωσι αὐτῇ ὁ δεύτερος γάμος εἶναι πάλι ἄκυρος. Τί πρέπει νὰ γίνῃ; Ἀπλούστατα, τὸ ἀντρώγυνο ὀφείλει νὰ... ξαναπαντρευτῇ μυστικὰ. Ἀλλὰ ἡ κυρία ἐκβιάζει κατὰ ἓνα χαριτωμένο καὶ πραγματικὰ κωμικότατο τρόπο τὸν κύριο. Δὲν θὰ δεχτῇ ἂν προηγουμένως αὐτὸς δὲν συγκατατεθεῖ νὰ παντρευτεῖ ἡ ἀνεψιά του τὸ νεαρὸ ζωγράφο. Ὁ κύριος ἀναγκάζεται νὰ ὑποκύψῃ κι' ὁ κόσμος, στὴ σκηνὴ αὐτῇ, διασκεδάζῃ μετὴν καρδιά του. Εἶναι ἀπ' τὰ πιὸ χαριτωμένα καὶ πιὸ καλοπαιγμένα σημεῖα τοῦ ἔργου. Καὶ τέλος ξανάρχεται πάλι ὁ κ. Πόνς γιὰ νὰ πῆ πὺς, λάθος ἔκανε, ὁ ἀνθρώπος πού γνώρισε καὶ πού πέθανε (πνίγηκε ἀπὸ κάποιον κοκκαλάκι ρέγγας) δὲν ἦταν ὁ πρῶτος σύζυγος τῆς κυρίας ἀλλὰ κάποιος ἄλλος. Ἐκανε σύγκρισιν στὰ ὀνόματα ὁ ἀφηρημένος κ. Πόνς. Τὴν τελευταία τούτη λεπτομέρεια, ὁ συγγραφέας δὲν μᾶς λέει πότε τὴν μαθαίνει κι' ὁ κύριος, γιατί ἡ

γυναίκα του τῆ κρατῆ μυστικό ὡς
ποῦ νὰ παντρευτοῦν τὰ «παιδιά».

Αὐτό εἶναι τὸ ἔργο. Καί σὰς τὸ
συνιστοῦμε νὰ τὸ δῆτε. Γιατί κυ-
ρίως θὰ διασκεδάσετε ἀπ' τὸ παί-
ξιμο. Ἡ κ. Κατερίνα Ἀνδρεάδη
ἦταν περίφημη. Μὰ πολὺ περί-
φημη. Χαιρόσουνα νὰ τῆ βλέπης
καί νὰ τὴν ἀκοῦς. Τὸ ἴδιο κι' ὁ
Γιαννίδης, ὁ θαυμάσιος τοῦτος
καλλιτέχνης. Μάλιστα στὴν τρίτη
πράξη ἦταν ἀριστοῦργημα. μ' ὄλο
ποῦ ὁ ρόλος δὲν ἦταν ἐντελῶς
χομένος πάνω σι' ἀχνάρια του.
Τέλος ἡ δις Θάλεια Καλλιγὰ ἐ-
ξαιρετικά χαριτωμένη σιὸν πε-
ταχτὸ ρολάκο τῆς ἀνεψιάς. Ἡ νε-
αρή αὐτὴ καλλιτέχνις ἔπαιξε μὲ
μοναδικὸ κέφι καί διαβολεμένο
μπρὶο τὸ μέρος της κι' οἱ φίλοι
της εἶδανε μὲ χαρὰ τίς προόδους
της. Εἶναι πιά ὀλοκληρωμένη καλ-
λιτέχνις.

Ὅσο γιὰ τοὺς ἄλλους ἠθοποι-
οὺς, αὐτοὶ κρατήσαν εὐπρόσωπα
τοὺς ρόλους τους καί γενικά τὸ
ἔργο εἶχε μιὰ καλὴ συνοχὴ ποῦ
δείχνει πῶς ὁ σκηνοθέτης κ.
Γιαννούλης Σαραντιδης ξέρει τὴ
δουλειά του.

ΝΙΚΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ